

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. M.**, bytem O. 260, B. – V., zastoupený JUDr. Janem Juračkou, advokátem, se sídlem Tovární 881/7, Znojmo, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č.j. 22755/14/5000-14305-710979,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č.j. 22755/14/5000-14305-710979, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzena následující rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 3. 2014:

- č.j. 913947/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2010 ve výši 46 811 Kč a sdělen předpis penále ve výši 9 362 Kč,
- č.j. 915635/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010 ve výši 25 814 Kč a sdělen předpis penále ve výši 5 162 Kč,
- č.j. 916004/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2011 ve výši 30 525 Kč a sdělen předpis penále ve výši 6 105 Kč,
- č.j. 916146/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2011 ve výši 30 041 Kč a sdělen předpis penále ve výši 6 008 Kč,
- č.j. 916275/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 ve výši 50 062 Kč a sdělen předpis penále ve výši 10 012 Kč,
- č.j. 916733/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 ve výši 35 036 Kč a sdělen předpis penále ve výši 7 007 Kč,
- č.j. 917574/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 ve výši 20 205 Kč a sdělen předpis penále ve výši 4 041 Kč,
- č.j. 917699/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012 ve výši 33 272 Kč a sdělen předpis penále ve výši 6 654 Kč,
- č.j. 917732/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 ve výši 41 487 Kč a sdělen předpis penále ve výši 8 297 Kč,
- č.j. 917776/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 ve výši 55 976 Kč a sdělen předpis penále ve výši 11 195 Kč,
- č.j. 917856/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2013 ve výši 29 351 Kč a sdělen předpis penále ve výši 5 870 Kč,
- č.j. 917919/14/3009-24803-703163, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2013 ve výši 51 386 Kč a sdělen předpis penále ve výši 10 277 Kč.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění, tj. nákup hutního materiálu od společností HESCO, s.r.o. a

POLY, spol. s r.o., které byly uvedeny na daňových dokladech. Na základě těchto daňových dokladů uplatněný odpočet daně z přidané hodnoty proto nebyl ve smyslu § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění ke dni uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), správcem daně uznán.

Závěry žalovaného, resp. správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že jak správce daně, tak žalovaný nepostupovali v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Žalobce v této souvislosti odkazuje na znění § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty a dovozuje, že prokazování nároku na odpočet je primárně povinností dokladovou. Žalobce namítá, že předložil veškeré potřebné účetní doklady, z nichž mělo vyplývat, že se plnění zpochybněné správcem daně uskutečnilo. Správce daně a žalovaný tak pochybili, pokud neuvěřili předloženým účetním dokladům a tvrzením žalobce.

Žalobce poukazuje na to, že podniká po dobu více jak deseti let v oblasti kovoobrábění a všechny dosavadní kontroly finančního úřadu nezjistily porušení daňových povinností. Žalobce dále podrobně popisuje způsob svého obchodování a zdůrazňuje, že nikdy nepřezkoumával, zda jsou obchodníci, kteří mu nabízeli hutní materiál, oprávněni jednat za společnosti deklarované na daňových dokladech či nikoli. Vzhledem k tomu, že se neúčastnil jednotlivých výsledků svědků, nemohl se vyjádřit, zda při sjednávání nákupů skutečně jednal s těmito osobami. Žalobce dále uvádí, že část nezpracovaného materiálu se doposud nachází v jeho skladu, a odkazuje na skutečnosti, které uvedl již před správcem daně při ústním jednání dne 7. 11. 2013.

V podané replice žalobce setrval na své žalobní argumentaci a uvedl, že žalovaný nesprávně pochopil jeho návrh ohledně ohledání provozovny v Bučovicích. Podle žalobce je samozřejmé, že nelze prokázat, jakým způsobem žalobce v provozovně se nacházející materiál pořídil, lze však prokázat, že množství kovového materiálu musel nakoupit a tento kovový materiál se nachází ve skladě či v hotových výrobcích.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Žalovaný odmítá, že by u žalobce byla v předešlých letech zahájena daňová kontrola. Dále žalovaný uvádí, že ze svědeckých výpovědí ekonomického ředitele společnosti HESCO, s.r.o. a jednatele společnosti POLY, spol.

s r.o. vyplynulo, že oba svědci odmítli, že by sporné daňové doklady vystavili, a to i s ohledem na jiný vzhled a náležitosti předmětných dokladů. Žalovaný rovněž poukazuje na to, že žalobce byl o výsledku svědků informován v dostatečném předstihu. Pokud jde o neprovedení ohledání v místě provozovny, tu žalovaný zdůrazňuje, že správce daně nezpochybňoval, že se v provozovně žalobce nachází hutní materiál. Zpochybňována byla skutečnost, že zdanitelná plnění byla žalobci dodána tak, jak bylo deklarováno na předložených dokladech. Kontrola hutního materiálu v provozovně žalobce tak byla podle žalovaného bezpředmětná.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb. dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dne 9. 8. 2013 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí roku 2010 a 1. až 4. čtvrtletí roku 2011 (protokol č.j. 3023526/13/3009-05403-703129). Dne 30. 8. 2013 byla tato daňová kontrola rozšířena na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2012 a za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí roku 2013 (protokol č.j. 3149656/13/3009-05403-702440). V předmětných zdaňovacích obdobích žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, který dokládal daňovými doklady o přijetí zdanitelného plnění (hutní materiál) od společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o.

Z výsledků dožádání místně příslušného správce daně (Finanční úřad pro Zlínský kraj) společnosti HESCO, s.r.o., konkrétně ze svědecké výpovědi ekonomického ředitele Ing. J. P., vyplynulo, že se žalobcem obchodoval v letech 2002 a 2003. Svědek odmítl, že by faktury předložené žalobcem v rámci daňové kontroly jeho společnost vystavila, a to s ohledem na jejich odlišný formát, absenci některých údajů (prohlášení o shodě, obalech) a jiný vzhled razítka společnosti. Dále svědek uvedl, že podpis na fakturách se podobá podpisu pana D., bývalého prodejce společnosti v letech 2002 a 2003. Příjmové pokladní doklady o zaplacení faktur v hotovosti společnost HESCO, s.r.o. povinně vystavuje přes počítač a tyto doklady mají jednotný formát. Svědek popřel uskutečnění plnění deklarovaných na předestřených daňových dokladech.

Z výsledků dožádání místně příslušného správce daně (Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj) u společnosti POLY, spol. s r.o., konkrétně ze svědecké výpovědi jednatele společnosti P. K., vyplynulo, že předložené doklady společnost

nevystavila. Doklady mají odlišný formát, vzhled razítka, číslo účtu a používají i jiné názvosloví zboží. Ze svědecké výpovědi P. K. rovněž vyplynulo, že žalobce nezná a že společnost POLY, spol. s r.o. se žalobcem nikdy neobchodovala. Žalobce se výsledků svědků nezúčastnil, přestože byl o provádění svědeckých výpovědí předem informován.

Poté, co byl žalobce seznámen s výpověďmi svědků prostřednictvím ústního jednání ze dne 7. 11. 2013 (protokol č.j. 3607382/13/3009-05403-703129), byl vyzván, nejprve ústně a poté písemně (výzva ze dne 18. 11. 2013, č.j. 3654064/13/3009-05403-703129), k prokázání faktického přijetí zdanitelných plnění od společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. a k tomu, aby objasnil získání kontaktu na uvedené společnosti, dále kde a s kým jednal, jak byla stanovena cena zboží, zda bylo zboží uhrazeno, kdy a jakým způsobem, zda byly sjednány a uhrazeny sankční podmínky při neuhrazení zboží a v jaké výši. Žalobce byl vyzván k předložení veškerých dokumentů a listin týkajících se obchodní spolupráce mezi žalobcem a výše uvedenými společnostmi (smlouvy, objednávky, apod.).

V návaznosti na tuto výzvu žalobce zaslal dne 3. 12. 2013 správci daně své vyjádření, v němž uvedl, že materiál objednával u konkrétních dodavatelů písemně nebo elektronicky a hrazeno bylo bezhotovostně na základě zaslaných daňových dokladů. Část nákupu se odehrávala na základě ústní dohody s tím, že dodavatelé přiváželi materiál do provozovny žalobce, který jeho nákup uhradil v hotovosti, zejména v případech, kdy dodatelé požadovali úhradu v hotovosti proti převzetí materiálu. Část nákupu se odehrávala také tak, že přijížděli různí dodavatelé přímo do provozovny a nabízeli na místě k prodeji své materiály. Žalobce si podle potřeby vybíral, jaký materiál zakoupí. V takovém případě obchodníkovi zaplatil oproti daňovému dokladu, který měl obchodník již u sebe, nebo jej vystavil dodatečně. S obchodníkem ze společnosti HESCO, s.r.o. žalobce již v minulosti spolupracoval. Dále žalobce uvedl, že se nezúčastnil jednotlivých výsledků svědků a nemůže se tedy vyjádřit, zda při sjednávání nákupů jednal přímo s osobami, které byly vyslechnuty. Žalobce poukázal na to, že má ve své provozovně v Bučovicích část nezpracovaného materiálu, kde si správce daně může snadno ověřit, že toto zboží bylo skutečně nakoupeno. Žalobce zdůraznil, že podstatné pro něj bylo, že obdržel materiál, doklady o zaplacení a daňové doklady.

Dne 7. 2. 2014 proběhlo ústní jednání, kdy správce daně poskytl žalobci lhůtu 15 dnů k seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (č.j. 656628/14/3019-05403-703129). Ke kontrolnímu zjištění se žalobce již nevyjádřil. Dne 27. 2. 2014 byla projednána zpráva o daňové kontrole (protokol č.j. 855429/14/3019-05403-703129). Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by společnost HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. uskutečnila v jeho prospěch zdanitelné plnění, jak bylo deklarováno na žalobcem předložených daňových dokladech. Proto správce daně neuznal žalobcem uplatněný odpočet daně z přidané hodnoty podle daňových dokladů, údajně vystavených těmito společnostmi.

Spornou otázkou v posuzované věci je, zda žalobce prokázal přijetí zdanitelných plnění od společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. uvedených na daňových dokladech (fakturách) předložených správci daně při daňové kontrole.

Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), popřípadě evidován podle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokazané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

Pokud má žalobce za to, že tím, že předložil formálně bezvadné doklady deklarující předmětná zdanitelná plnění, splnil svoji důkazní povinnost týkající se odpočtu daně z přidané hodnoty, k tomu soud uvádí, že unesení důkazního břemene žalobce se nevztahuje toliko k předložení bezvadných účetních dokladů. Žalobce byl povinen prokázat jednak tu skutečnost, že zdanitelné plnění bylo fakticky realizováno, tedy že došlo k faktickému přijetí zdanitelných plnění právě od společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o., a poté to, že tato přijatá zdanitelná plnění byla použita pro ekonomickou činnost žalobce. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, jak namítá žalobce, nýbrž v existenci zdanitelného plnění. Ostatně k tomuto závěru lze podpůrně odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 Afs 65/2013-79, z něhož vyplývá, že důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Dále např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č.j. 2 Afs 7/2006-107, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]rokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný

odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“.

Ustanovení § 73 zákona o dani z přidané hodnoty tedy vyžaduje, aby plátce doložil nárok na odpočet daňovým dokladem s předepsanými náležitostmi, a pokud je jeho věrohodnost zpochybněna, v takovém případě je povinen plátce nárok prokazovat jiným způsobem. S ohledem na výsledky dožádání, kdy svědci ze společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. shodně odmítli, že by předložené daňové doklady jejich společnosti vystavily a předmětné obchodní transakce uskutečnily, pochybnosti na straně správce daně ohledně pravosti předložených účetních dokladů bezesporu byly oprávněné. Správce daně tak zcela v souladu s daňovým řádem vyzval žalobce k předložení jiných důkazů, jež by byly způsobilé vyvrátit pochybnosti správce daně a prokázat tak žalobcova tvrzení ohledně zákonnosti uplatnění odpočtu daně z plnění poskytnutých deklarovanými společnostmi. Takový postup správce daně podle zdejšího soudu též odpovídá požadavku obsaženému v § 1 odst. 2 a § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť těžko by mohl správce daně od výsledků dožádání odhlédnout.

Dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat to, co sám tvrdí. V této souvislosti není důvodná ani námitka žalobce, že správce daně provedené důkazy nesprávně vyhodnotil, tedy že pochybil, pokud jim „neuvěřil“. Naopak žalobce nepředložil žádné jiné důkazy, které by fakticitu deklarované transakce uskutečněné právě se společnostmi HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. prokázaly, což ve spojení s tím, že jím předložené formální doklady údajně vystavené společnostmi HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. byly výsledky dožádání zpochybněny, vede k jedinému závěru, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Bylo totiž právě na žalobci, aby prokázal přijetí zdanitelného plnění od jím deklarovaných společností jinými důkazy, když svědecké výpovědi údajných dodavatelů žalobce věrohodnost předložených účetních dokladů vyvrátily. Namítá-li žalobce, že nemůže potvrdit, zda jednal právě s těmi osobami, které byly vyslechnuty jako svědci, tak jde právě o důsledek toho, že žalobce nevyužil svého práva účastnit se předmětných ústních jednání, u nichž se správce daně svědků na realizaci obchodních transakcí se žalobcem dotazoval.

Přestože z vyjádření žalobce učiněného po ústním jednání dne 7. 11. 2013 a k výzvě správce daně k prokázání skutečností vyplývá taková obchodní praxe žalobce, při níž má k dispozici pouze daňové doklady od neznámých osob a nákup materiálu hradí v hotovosti, jde taková obchodní praxe v tomto směru k tíži žalobce, pokud jsou následně údaje na daňovém dokladu zpochybněny. Uplatnění daňového odpočtu je spojeno nejenom s předložením formálních dokladů, ale v případě jejich zpochybnění i s odlišnými důkazními prostředky, jejichž výběr a odpovědnost za tento výběr ponechává daňový řád na daňovém subjektu (tedy na žalobci). Ten si sice může zvolit výše popsanou obchodní praxi, jež ho zatěžuje co nejméně, ovšem zároveň se vystavuje riziku, že neprokáže svá daňová tvrzení, jak k tomu došlo v daném případě.

Vyjádření žalobce v průběhu daňové kontroly a jeho tvrzení obsažená v žalobě tak pouze dokreslují jeho obchodní praxi s dodavatelem materiálu. Avšak popis způsobu obchodování, který se nijak neodlišuje od vyjádření žalobce během daňové kontroly a odvolacího řízení, zůstává pouze v rovině zcela obecných tvrzení a už vůbec se netýká prokázání toho, že žalobce konkrétně od společností HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. přijal deklarovaná plnění. Za tohoto stavu má soud za správný postup správce daně, resp. žalovaného, kterým odmítl pro nepotřebnost provést ohledání provozovny žalobce v Bučovicích. V tomto směru plně obстоjí argumentace žalovaného na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí, která se týká obchodní praxe žalobce ve vztahu ke ztotožnění jeho dodavatelů a k tomu, že samotná existence materiálu v provozovně nemůže nijak prokázat, že deklarovaným dodavatelem materiálu byly skutečně společnosti HESCO, s.r.o. a POLY, spol. s r.o. Za dané situace, kdy i sám žalobce v replice připouští, že z ohledání v jeho provozovně by nebylo možné zjistit, jakým způsobem zde se nacházející hutní materiál žalobce nakoupil, je závěr o neunesení důkazního břemene k uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty podle formálně předložených dokladů zcela správný a odpovídající výše citovaným judikturních závěrům týkajícím se unesení důkazního břemene prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu